

Arrest

nr. 212 475 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-Y. CARLIER
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 167 881 van 19 mei 2016 waaruit blijkt dat de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY *loco* advocaat J.-Y. CARLIER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 augustus 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 augustus 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 2 oktober 2012.

1.3. Op 23 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 november 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Djiboutiaans staatsburger van Arabische origine te zijn afkomstig van de hoofdstad Djibouti. U bent ongehuwd en u hebt geen kinderen. Uw zus M.(...) is ziek en haar man K.(...) A.(...) is in 1997 overleden. U hebt haar dochter K.(...) K.(...) A.(...) (CG X) opgevoed als uw eigen dochter. K.(...) trouwde eind 1997 met A.(...) E.(...) A.(...) (<Mamasan< Isse) en u trok in bij K.(...) en haar echtgenoot. A.(...) E.(...) A. had reeds drie kinderen uit een vorig huwelijk die bij hem woonden en momenteel in Djibouti bij hun moeder verblijven. K.(...) K.(...) A.(...) kreeg 6 kinderen met A.(...) E.(...) A. die samen met u en uw dochter in België verblijven. A.(...) E.(...) A. was een groot zakenman; hij had supermarkten en een handel in bouwmaterialen. K.(...) werkte voor hem. In 2003-2004 had uw schoonzoon een huis gebouwd in Gabod en jullie verhuisden met de familie. U bleef thuis en zorgde voor de kinderen.

A.(...) E.(...) A. had in 2010-2011 enkele financiële problemen, maar u bent hiervan niet op de hoogte. Op 4 maart 2012 werd A.(...) E.(...) A. opgepakt door de autoriteiten van Djibouti. U bent niet van alles op de hoogte, maar u geeft aan dat A.(...) E.(...) A. problemen had omdat zijn vermogen en geld werd afgenomen en hij daarna ervan beschuldigd werd politiek actief te zijn en het te willen opnemen tegen de huidige president. Om deze redenen werd hij in een moeilijke positie gebracht. U wist niet waar A.(...) E.(...) A. naartoe werd gebracht na zijn arrestatie. Op 5 maart 2012 werden er geruchten verspreid dat hij gedood was. Op 6 maart 2012 kwamen vroeg in de ochtend de autoriteiten binnengevallen in jullie huis. Er werd een huiszoeking verricht en K.(...) werd ondervraagd. U begon te schreeuwen en u werd tegen de muur geduwd. Op 9 maart 2012 werd opnieuw vroeg in de ochtend een huiszoeking verricht en u en K.(...) werden ondervraagd. Ze vroegen of jullie documenten hadden en of jullie informatie hadden doorgespeeld naar Frankrijk. U antwoordde dat u niets wist. Op 11 maart 2012 werd A.(...) E.(...) A. voor de rechter gebracht. Op 15 en 22 maart 2012 werd hij opnieuw voor de rechter gebracht. Hij werd op 22 maart 2012 vrijgelaten, maar zijn paspoort werd ingehouden. Hij werd nog afgeluisterd en in de gaten gehouden. De autoriteiten kwamen nog regelmatig langs voor ondervraging. Er werd beslist dat K.(...) en de kinderen en u in veiligheid moesten gebracht worden en naar een veilig land zouden gaan.

U verhuisde naar de woning van ouders van A.(...) E.(...) in Gabod 5. Jullie verbleven er tot 10 of 11 juni 2012, waarna jullie vertrokken naar Angela 2. Jullie besloten het huis van de ouders van A.(...) E.(...) A. te verlaten, nadat de moeder van A.(...) E.(...) A. begon aan te dringen op de besnijdenis van de dochters van K.(...). Zowel K.(...) als haar echtgenoot waren het niet eens met de besnijdenis van hun dochters en omdat jullie de moeder van A.(...) E.(...) A. niet konden overtuigen, verlieten jullie haar huis. Jullie verbleven in Angela 2 tot 20 of 21 juli 2012. U hebt samen met K.(...) en haar kinderen 1 Djibouti verlaten in juli 2012. Jullie reisden per wagen naar Addis Ababa, Ethiopië. In Addis Ababa gingen jullie meteen naar de luchthaven. A.(...) E.(...) A. had de contacten gelegd voor jullie vlucht. Er was op dat moment geen reisdocument voor u beschikbaar. K.(...) K.(...) A.(...) en haar kinderen vertrokken per vliegtuig naar België, waar ze op 27 juli 2012 asiel hebben gevraagd. U bleef twee weken achter in Ethiopië totdat u over reisdocumenten beschikte. U hebt Ethiopië per vliegtuig verlaten en op 10 augustus 2012 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat uw nicht, die u als uw (adoptie)dochter beschouwt, K.(...) K.(...) A.(...) (CG X) en haar man A.(...) E.(...) problemen kenden met de autoriteiten in Djibouti. U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Djibouti omdat K.(...) K.(...) A.(...) niet kan terugkeren (zie gehoor CGVS, p. 14). U stelt dat u persoonlijk problemen zal kennen in uw land van herkomst louter omdat u samenwoonde en leefde bij de familie van K.(...) K.(...) A.(...)

(zie gehoor CGVS, p.14). U verwijst naar de problemen die A.(...) E.(...) A. en K.(...) en hun kinderen hebben gehad in Djibouti en u beweert persoonlijk geen problemen te hebben gehad met de autoriteiten in uw land van herkomst. U verklaart dat de Djiboutiaanse autoriteiten u zullen ondervragen over A.(...) E.(...). Aldus baseert u uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw nicht/(adoptie)dochter K.(...) K.(...) A.(...) (CG X) om uw vrees ten aanzien van de Djiboutiaanse autoriteiten te staven.

In het kader van de asielprocedure van uw nicht, die u als uw (adoptie)dochter beschouwt, K.(...) K.(...) A.(...), werd een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, op basis van het ongeloofwaardige en ongegronde karakter van haar asielrelaas. Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde identiteitskaart (n°X op naam van F.(...) H.(...) M.(...) dd.22.10.1986) is niet van aard deze vaststellingen te wijzigen en betreft louter uw identiteitsgegevens waaraan hier niet onmiddellijk wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u samen met uw nicht K.(...) K.(...) A.(...) (CG X, O.V.X) op het Belgische grondgebied verblijft, voor wie eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

1.4. Bij tussenarrest nr. 101 402 van 22 april 2013 werd de zaak naar de algemene rol verwezen gelet op de link tussen dit dossier en een Franstalig dossier. Inzake het Franstalig dossier is een arrest genomen d.d. 28 november 2014 met als nr. 134 238.

Bij tussenarrest nr. 167 881 van 19 mei 2016 werd vastgesteld dat bij beschikking van 8 maart 2016 ten onrechte werd gesteld dat alle middelen in het verzoekschrift in de Franse taal zijn opgesteld en dat uit nazicht blijkt dat het middel genomen uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in het Nederlands opgesteld is. De zaak werd verwezen naar de algemene rol nu het verzoekschrift niet onontvankelijk is.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en de plicht van zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat zij en haar nicht/adoptiedochter K.K.A., op wiens asielmotieven verzoekster zich baseert om een persoonlijke vrees ten aanzien van de Djiboutiaanse autoriteiten te staven, bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord door verschillende *protection officers* en in verschillende talen. Verzoekster stelt zich de vraag of een dergelijke behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming, die duidelijk samen hangen, wel passend is. Zij voegt hieraan toe: *“Bovendien blijkt uit de beslissingen niet dat de twee agenten de relazen hebben geconfronteerd om de geloofwaardigheid te schatten. Zouden zij dat hebben gedaan, dan stelt zich de vragen van de taal die gebruikt werd door de agenten om te communiceren.”* Verzoekster meent dat de aparte behandeling van de verzoeken om internationale bescherming, in verschillende talen, het gevoel geeft dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun dossier zo vlug mogelijk heeft willen behandelen, ten nadele van een zorgvuldig onderzoek, door eenzelfde *protection officer* in eenzelfde taal.

2.2. Voor het overige herneemt verzoekster de middelen en grieven zoals uiteengezet in het verzoekschrift dat bij de Raad werd ingediend door haar nicht/adoptie dochter K.K.A. en dat werd opgesteld in de Franse taal.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van verzoeksters nicht/adoptie dochter K.K.A..

Bij aangetekend schrijven van 26 februari 2013 legt verzoekende partij een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de documenten die door K.K.A. in haar dossier werden neergelegd, met name medische getuigschriften waaruit blijkt dat de vier dochters van K.K.A. niet besneden werden, een bewijs betreffende de handelsactiviteiten van K.K.A. dd. 26 januari 2010, vier foto's, documenten in verband met de verkoop van een boot zonder toestemming van de echtgenoot van K.K.A. en de klacht die vervolgens door hem werd ingediend, een brief van de echtgenoot van K.K.A. aan de BCI-BRED Banque dd. 12 oktober 2011, een antwoordbrief van BCIMR gericht aan de echtgenoot van K.K.A. dd. 6 oktober 2011, verzendbewijzen van DHL en een artikel waaruit blijkt dat de echtgenoot van K.K.A. werkelijk in de gevangenis van Gadobe werd opgesloten.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door haar nicht/adoptie dochter K.K.A. en in het kader van de asielprocedure van K.K.A. een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van het ongeloofwaardige en ongegronde karakter van haar asielrelaas, zodat ook wat betreft verzoekster niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en (ii) de door haar neergelegde identiteitskaart louter haar identiteitsgegevens betreft waaraan niet onmiddellijk wordt getwijfeld.

2.5. Verzoekster stelt tijdens de terechtzitting dd. 16 november 2018 dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst vervolging vreest omwille van de politieke motieven zoals deze werden aangehaald door haar nicht/adoptie dochter K.K.A. in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster merkt op dat K.K.A. ondertussen werd erkend als vluchteling. Zij toont echter op geen enkele wijze aan dat deze erkenning gesteund is op de voorgehouden politieke problemen die K.K.A. en haar echtgenoot zouden hebben gekend, laat staan dat verzoekster omwille van deze zelfde problemen een persoonlijke vrees ten aanzien van de Djiboutiaanse autoriteiten zou hoeven te koesteren. De bij aangetekend schrijven van 26 februari 2013 neergelegde documenten, die geen betrekking hebben op verzoekster, kunnen deze appreciatie niet ombuigen.

Ook het verzoekschrift bevat geen elementen die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verzoeksters verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht kunnen stellen.

Immers, waar verzoekster hekelt dat zij en haar nicht/adoptie dochter K.K.A. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord door verschillende *protection officers* en in verschillende talen, wijst de Raad op hetgeen wordt bepaald in artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1.

Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2.

De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

(...)

§ 3.

Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

In casu werd het Nederlands bepaald als taal van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan hertegen geen nuttige beroepsmiddelen laten gelden. De Raad benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebonden is door deze beslissing van de Minister of zijn gemachtigde. Dat het onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands, terwijl het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoeksters nicht/adoptie dochter K.K.A. is gebeurd in het Frans, kan in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus geenszins een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur of van de zorgvuldigheidsplicht uitmaken.

Wat betreft de overige middelen uiteengezet in het verzoekschrift verwijst de Raad naar artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: "De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

(...)

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4. (...)" De Raad verwijst in dit verband tevens naar artikel 39/69, §1, tweede lid, 6°, waarin wordt gesteld dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4. *In casu* is de taal van de rechtspleging het Nederlands zodat dient te worden vastgesteld dat de overige middelen, die allen in de Franse taal zijn opgesteld, onontvankelijk zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS